FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT J.-P. WARNER FREMSAT DEN 7. APRIL 1976 [1]

Høje Ret.

Hr. Aulich er tysk statsborger. Han har længe været berettiget til aldersrente efter nederlandsk lov og ligeledes til alderspension efter loven i Forbundsrepublikken Tyskland. Han var tidligere bosat i Tyskland, men flyttede i 1970 til Nederlandene og bor nu i Eindhoven. Da han boede i Tyskland opfyldte han som pensionist betingelserne for gratis sygeforsikring, men han er ikke berettiget til en sådan sygeforsikring i Nederlandene. Derfor tegnede han fra 1. september 1970 en frivillig sygeforsikring ved Algemeen Ziekenfonds, Eindhoven. For denne forsikring betaler han månedlige præmier. Disse præmier beløb sig i 1970 til fl. 84,50 pr. måned, men var i 1975 steget til fl. 178,10 pr. måned.

Som De ved, indeholder den tyske lovgivning om social sikring en bestemmelse, § 381, stk. 4 i Reichsversicherungsordnung (»RVO«), hvorefter pensionister, som ikke opfylder betingelserne for gratis sygeforsikring, har ret til tilskud til ethvert bidrag, de betaler til en frivillig sygeforsikring. Bundessozialgericht har i en række sager statueret, at pensionister, der som Aulich bor i udlandet og dér er frivilligt sygeforsikret, har ret til dette tilskud, når visse betingelser er opfyldt. Det viser sig, at disse betingelser er opfyldt i Aulich's tilfælde. Det viser sig også, at tilskuddet i 1975 beløb sig til DM 115 pr. måned, således at det for en stor del, omend ikke fuldt ud, dækkede præmieudgifterne ved Aulich's nederlandske forsikring.

Den 21. august 1970 indgav Aulich en begæring til den kompetente tyske institution, Bundesversicherungsanstalt für Angestellte (»BVA«) om at få tilkendt dette tilskud. Han anmodede om, at tilskuddet skulle komme til udbetaling fra 1. spetember 1970. Den 23. september 1970 afslog BVA hans begæring med den begrundelse, at artikel 22 i Rådets forordning (EØF) nr. 3 lagde ansvaret for hans sygeforsikring hos de nederlandske socialsikringsinstitutioner.

Aulich appellerede det afslag, som han havde modtaget på sin begæring, til Sozialgericht Berlin, og den 26. februar 1971 afsagde denne ret en dom, som gav ham medhold. Retten udtalte, at artikel 22 i forordning nr. 3 ikke udelukkede Aulich fra at oppebære et tilskud efter § 381, stk. 4 i RVO, og den dømte BVA til at betale ham dette tilskud fra 1. september 1970.

Den 25. maj 1971 appellerede BVA denne dom til Landessozialgericht Berlin.

Derefter indtraf to vigtige begivenheder.

For det første vedtog Rådet forordning (EØF) nr. 1408/71, som afløste forordning nr. 3 fra 1. oktober 1972.

For det andet afsagde denne Domstol den 11. oktober 1973 dom i sag 35/73 *Kunz* mod *BVA* (Sml. 1973, s. 1025), hvor de relevante faktiske omstændigheder nøje svarer til de faktiske omstændigheder i Aulich's sag. Domstolen antog her, at artikel 22 i forordning nr. 3 ikke havde den af BVA påståede virkning.

I Aulich's sag frafaldt BVA herefter sin appel for perioden indtil 1. oktober 1972. BVA påstår imidlertid, at forordning nr. 1408/71 fra denne dato har skabt en retsstilling, der afviger fra den tidligere gældende.

De bestemmelser i forordning nr. 1408/71, som BVA støtter sig på, er

1 — Oversat fra engelsk.

bestemmelserne i artikel 27 sammenholdt med bilag V.

Artikel 27 står i afsnit III, kapitel 1, afdeling 5 i forordningen. Afsnit III indeholder de »særlige bestemmelser om de enkelte arter af ydelser«. Kapitel 1 vedrører »Sygdom og moderskab«, og i dette kapitel omhandler afdeling 5 »Pensionister eller rentemodtagere og deres familiemedlemmer«.

I medfør af Akten vedrørende de nye medlemsstaters tiltrædelse blev artikel 27 fra 1. januar 1973 ændret på to punkter. Jeg skal behandle disse ændringer om et øjeblik. Efter min opfattelse berører de ikke nærværende sag. Artikel 27, som den fandt anvendelse fra 1. oktober til 31. december 1972, var oprindeligt affattet således:

»En person, der har ret til pension eller rente efter lovgivningen i to eller flere medlemsstater, og som har ret til naturalydelser efter lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område han er bosat, i givet fald ved iagttagelse af bestemmelserne i artikel 18 og bilag V, modtager, ligesom sine familiemedlemmer, diesse ydelser fra bopælsstedets institution og for denne institutions regning, som om den pågældende alene var berettiget til pension eller rente efter den sidstnævnte stats lovgivning« (EFT-specialudgave 1971 (II), s. 366, org. ref. OJ L 149 af 5. 7. 1971).

Den her omtalte artikel 18 er den artikel, der foreskriver, at der i givet fald skal ske sammenlægning af forsikringsperioder. Dette er ikke på tale i denne sag.

Bilag V indeholder, hvad der benævnes »Særregler for anvendelsen af disse medlemsstaters lovgivning«. I den oprindelige udgave af forordning nr. 1408/71 var afsnit F. 1. a) den relevante bestemmelse i dette bilag. I den ved tiltrædelsesakten ændrede udgave er det blevet til afsnit H 1 a). For så vidt det her er af betydning, er de to versioner enslydene affattet, nemlig:

»En person, der modtager alderspension efter nederlandsk lovgivning og som tillige modtager en alderspension efter en anden medlemsstats lovgivning, anses ved anvendelsen af bestemmelserne i artikel 27... for berettiget til naturalydelser, såfremt han... opfylder de foreskrevne betingelser for adgang til den frivillige sygeforsikring for ældre« (EFT-specialudgave 1971 (II), s. 366; org. ref. OJ L 149 af 5. 7. 1971).

Det er ubestridt, at denne bestemmelse fører til, at Aulich efter artikel 27 må anses for berettiget til ydelser efter nederlandsk lovgivning, således at denne artikel finder anvendelse på ham. Dette adskiller retsstillingen i medfør af forordning nr. 1408/71 fra retsstillingen efter forordning nr. 3, således som den blev fastslået i *Kunz* mod *BVA*, fordi hele grundlaget for denne afgørelse var, at artikel 22 ikke fandt anvendelse på en person, som rent faktisk ikke var berettiget til ydelser efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor han var bosat.

På dette sted kan jeg vist mest hensigtsmæssigt behandle de ændringer, der ved tiltrædelsesakten eller som en følge af denne blev foretaget i artikel 27.

Som jeg har nævnt var der to sådanne ændringer.

Den første blev foretaget ved selve tiltrædelsesakten. Den blev gennemført ved denne akts artikel 29 og bilag I, afsnit IX, og bestod simpelthen, i at ordet »natural« blev strøget fra artikel 27. Resultatet var, at artikel 27 blev anvendelig både på naturalydelser og kontantydelser.

Den anden ændring blev i overensstemmelse med artiklerne 30 og 153 i denne akt gennemført ved Rådets forordning (EØF) nr. 2864/72. Følgen heraf var, at artikel 27 ikke kan anvendes, medmindre den pågældende pensionist bor i en af de medlemsstater, hvor han er berettiget til at hæve pension. Dette gør Aulich naturligvis.

BVA's anbringende, således som jeg opfatter det, er, at artikel 27 of særlig ordene »som om den pågældende alene var berettiget til pension eller rente efter den sidstnævnte stats lovgivning« betyder, at det må kræves, at Aulich ved enhver form for sygeforsikring behandles som om han alene var berettiget til pension i Nederlandene, og at han således fratages retten til ethvert tilskud efter § 381, stk. 4 i RVO, idet et sådant tilskud alene kan betales til en person, der er berettiget til at hæve pension i Tyskland.

Dette anbringende genspejles i det spørgsmål, som Landessozialgericht ved kendelse af 13. august 1975 har forelagt denne Domstol for at opnå en præjudiciel afgørelse.

Det forekommer mig, at svaret på dette spørgsmål, således som Kommissionen foreslår det, er angivet i den af denne Domstol afsagte dom i sag 33/65 *Dekker* mod *BVA* (Recueil 1965, s. 901). Spørgsmålet i denne sag var, hvorvidt tilskuddet efter § 381, stk. 4 i RVO var en ydelse, der omfattes af artikel 22 i forordning nr. 3. Domstolen påpegede, at ethvert kapitel i afsnit III i denne forordning indeholder bestemmelser om en særlig art forsikringsbegivenheder. »Under disse omstændigheder«, udtalte Domstolen, »er det klart, at hvor bestemmelserne i disse kapitler anvender begrebet 'ydelse', henvises der til de ydelser, som skal tildeles, når den i kapitlet omhandlede særlige forsikringsbegivenhed indtræder«. Da artikel 22 stod i afsnit III, kapitel 1, der angår sygdom og moderskab, måtte de dér omtalte ydelser være dem, der tildeles, når der faktisk indtræder et tilfælde af sygdom eller moderskab. Følgelig var et tilskud, der blev udbetalt som supplement til en pension, og som var tænkt som et bidrag til betaling af den berettigedes sygeforsikring, ikke en ydelse af den art, hvortil artikel 22 henviste. Efter min mening kan man ræsonnere på samme måde, når det drejer sig om artikel 27 i forordning nr. 1408/71. Opbygningen af afsnit III i denne forordning svarer til opbygningen af afsnit III i forordning nr. 3, og artikel 27 indgår, som jeg har nævnt, i kapitel 1 om »Sygdom og moderskab«. Det følger heraf, at de ydelser, hvortil artikel 27 henviser, ikke indbefatter et sådant tilskud, som hjemles i § 381, stk. 4 i RVO.

Jeg er derfor af den opfattelse, at Domstolen må besvare det spørgsmål, som Landessozialgericht Berlin har forelagt, ved at udtale, at artikel 27 i forordning nr. 1408/71 kun vedrører de ydelser, som den pågældende pensionist eller hans familiemedlemmer modtager fra institutionen i den medlemsstat, hvor han er bosat, når der indtræder sygdom eller moderskab, og at den ikke berører eventuelle rettigheder, som han efter en anden medlemsstats lovgivning måtte have til tilskud til et bidrag til en frivillig sygeforsikringsordning.